

Andersen kritiserede det Forslag, min højt-ærede Forgænger fremsatte i 1924 vedrørende Søndre Landsret, og spurgte, om der i indeværende Samling kunde forventes Forslag til Ændringer i Retsplejeloven med en Ordning ogsaa af Søndre Landsrets Forhold. Ogsaa de ærede Medlemmer Hr. C. O. Pedersen og Carlsen-Skiødt har været inde paa det samme Spørgsmaal, som jeg dog kun er i Stand til at besvare med et vist Forbehold, da Sagen endnu ikke har været behandlet hverken i Ministermøde eller i Statsraad. Mine Udtalelser betyder derfor kun, hvad jeg personlig er naaet til i mine Overvejelser af dette Spørgsmaal, og efter forskellige Forhandlinger med de interesserede Parter.

Mit Svar gaar da ud paa, at jeg formoder, at der i indeværende Samling vil blive forelagt et større Lovforslag angaaende en Række Ændringer af Retsplejeloven. I dette Forslag vil ogsaa Spørgsmaalet om Søndre Landsret blive søgt løst. Justitsministeriets Forslag vil formentlig komme til at gaa ud paa, at Søndre Landsret vedblivende opretholdes, men med et stærkt forøget Omraade, idet de to fynske Amter, der for Tiden henhører under Østre Landsret, henlægges til Søndre Landsret, hvis Indbyggerantal derved vil blive forøget fra ca. 175 000 til ca. 513 000. Jeg kan af de nævnte Grunde ikke allerede nu komme nærmere ind paa Forslagets Enkeltheder, men kan kun meddele, at Forholdet tænkes ordnet saaledes, at Landsretten vedblivende faar sit Sæde i Sønderborg, men at der i Odense indrettes en Afdeling af Rettens Embedskontor, og at sønderjydske Sager normalt skal domsforhandles i Sønderborg, fynske Sager i Odense. Ved et saadant Forslag vil man formentlig ikke blot opnaa at skabe Betingelser for at gøre Søndre Landsret bestaaende indtil videre, men man vil ogsaa herved i Forbindelse med forskellige andre Regler, der indeholdes i Lovforslaget, opnaa den Fordel, at Umiddelbarhedsprincippet vil blive bedre gennemført for fynske Sagers Vedkommende, end det lader sig gøre, saa længe Fyn henhører under Østre Landsret, og herved imødekommer man et stærkt Ønske netop fra Fyns Side. I Forbindelse hermed kan jeg lige berøre, at jeg ogsaa paatænker en Omlægning af de jydsk-

Statsadvokaturers Omraade. Saa vidt jeg kan forstaa, er det netop en lignende Ordning som den, jeg her har skitseret, de tre ærede Medlemmer i Hovedsagen tilstræber.

Medens jeg er ved de sønderjydske Forhold, maa jeg endvidere beskæftige mig med det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har rettet til mig angaaende de sønderjydske Markhypoteker. Det ærede Medlem har forespurgt, om ikke Regeringen nu i Modsætning til i Fjor føler sig foranlediget til at forelægge et Forslag til Lov om Omregning for de endnu tilbageværende Hypoteker. Det ærede Medlems Opfattelse af dette Spørgsmaal hviler dog vistnok paa en Misforstaaelse, i hvert Fald af Sagens rent juridiske Side, idet det ikke er rigtigt, naar det ærede Medlem har udtalt, at man maa være klar over, at den Retspraksis, der gælder her i Danmark, paa dette Omraade hviler paa tyske Lovbestemmelser. Det turde være indlysende, at der ikke kan gælde tyske Lovbestemmelser for et dansk Retsomraade, men det virkelige Forhold er, at de paagældende tyske Bestemmelser for saa vidt de ikke straks blev ophævet og erstattet med den for den øvrige Del af Kongeriget gældende Lovgivning, blev gjort til en Del af den danske Lovgivning, og selvfølgelig er de danske Domstole overfor tysk Ret stillet ganske frit med Hensyn til, hvorledes de paagældende Lovbestemmelser i et givet Tilfælde skal fortolkes. Selvfølgelig har de danske Domstole følt sig bundet af den tyske Retspraksis, der havde uddannet sig forinden Genforeningen; det modsatte vilde jo have været en Uretfærdighed overfor den sønderjydske Befolkning, der maatte antages at have indlevet sig under de paagældende Retsregler og den Praksis, der var knyttet til disse. Men med Hensyn til de Retsomraader, hvor Feltet var uopdyrket, var vore Domstole ganske frit stillede, og med Hensyn til Markhypotekerne har de altsaa ment at maatte stille sig paa det Standpunkt, at de har givet Debitorerne Ret til at betale i Papiemark omregnet efter Dagskurs. Som en Følge af de angivne Grundsynspunkter har da ogsaa den danske Højesteret efter — det vil sige usanset — den bekendte af Rigsretten i Leipzig den 28. November 1923 afsagte Markhypotekdom, der danner Grundlaget for